

Asfíxia dels nostres cossos, o la casa trencada

"Anxiety" (Doechii, 2019-2025)

I, sí, en principi ens sentim tancades perquè els nostres cossos són edificis amb claus. Vivim en cases que mantenim netes, ordenades, malgrat el caos i les presses. I, encara que exigim les nostres habitacions des de fa més d'un segle (el 1929, Virginia Wolf escriu *Una habitació pròpia*), se'ns queden petites, són trencadisses, les hi falta color. Són el que altres persones denominen, segons les paraules de moda, àmbits. La nostra pell, els nostres espais íntims ens haurien de pertànyer amb tot el dret del món, i haurien d'estar cuidats per la societat que ens envolta.

A vegades, les portes es bloquegen, les finestres es fan bocins i entra des de l'exterior una Por terrible i amb lletra majúscula que ens ofega. Podrien anomenar-la ansietat, per usar una etiqueta. Les frontisses grinyolen: primer entren la teva família (que mai havia marxat del tot), després ho fan els teus amants (els que costen oblidar) i la gent de la feina (que et trenquen a poc a poc). Les parets fetes de carn, amb grafitis i taques d'humitat, s'estenen fins a les escletxes amb floridures de la cambra on és el bany, que té els desguassos encallats a causa de tantes llàgrimes vessades.

"Anxiety, keep it off of me!", de Doechii, és la melodia que fa que m'enfronti a aquesta por indescriptible de llevar-me del primer somni a mitjanit i respirar amb força perquè jo ja estava morta feia uns minuts. Ja no és casa meva, és la casa de la por i de l'angoixa. Trigo a recompondre els mobles trencats, els vidres escampats per terra que sagnen quan jo passo.

**Diputació
Barcelona**

*Xarxa de Biblioteques
Municipals*

Tot el món em mira, fins i tot la meva ansietat, fins la següent nit en què torni de nou "el pes d'un elefant sobre el meu pit"...

Crítica elaborada per María Jesús González Mondaza de la **Biblioteca Mercè Rodoreda (Sant Joan Despí)** en el marc del projecte Va de música.